

Arrest

nr. 339 415 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSSENS
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 22 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. HERSSENS verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart van Georgische nationaliteit te zijn en in 2018 geboren te zijn.

Op 7 maart 2025 dient verzoeker als begeleide minderjarige, in eigen naam, een verzoek om internationale bescherming in samen met zijn minderjarige zus L.T. (gekend onder rolnummer RvV) en zijn minderjarige broer L.T. (gekend onder rolnummer RvV X).

Gezien zijn jonge leeftijd wordt zijn moeder op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 18 juni 2025, bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

Op 4 juli 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens de informatie in jouw dossier heb je de Georgische nationaliteit en ben je moslim. Je werd geboren op [...] 2018 in Batumi, waar je ook opgroeide.

Je heb je land van herkomst verlaten in 2021 en na twee jaar in Duitsland kwam je aan in België. Je reisde samen met je ouders T.I. (CGVS [...], DVZ [...]) en G.L. (CGVS [...], DVZ [...]), je zus T.L. (CGVS [...], DVZ [...]) en je broer T.L. (CGVS [...], DVZ [...]).

Op 6 november 2023 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze ontvingen een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 25 september 2024. Op 18 november 2024 dienden je ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 11 februari 2025 hun beroepen verwierp. De beslissingen in het kader van hun verzoek zijn bijgevolg eindbeslissingen in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 maart 2025 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in als begeleide minderjarige. In het kader van je verzoek verklaarde je moeder dat Georgië een christelijk land is en ze daarom vreest dat je er gepest zal worden op school. Ze verwees ook naar de problemen van je vader met de maffia. Ten slotte verklaarde ze dat je in België vrienden hebt en dat je hier graag naar school gaat.

Ter staving van je verzoek legde je moeder geen documenten in jouw hoofde neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat je ten tijde van het persoonlijk onderhoud amper zeven jaar oud was, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van je verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met je moeder G.L. (CGVS [...], DVZ [...]), die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van je verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Je raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door jouw ouders ingediende verzoek om internationale bescherming in jouw hoofde deels berust op de motieven die door jouw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming naar voor werden gebracht (NPO, p. 4), namelijk de problemen die je vader had met de maffia in Georgië. Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake de verzoeken van je ouders door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en hun beroepen bij de RvV werden verworpen. De beslissingen in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming zijn bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, wordt verwezen naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier. Bijgevolg vormen dit geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Verder vormen ook de verklaringen van je moeder dat ze vreest dat je gepest zou worden in Georgië omwille van je religie en dat je in België goed studeert en hier veel vrienden hebt (NPO, p. 3-5) geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Dit kan namelijk niet worden gelijkgesteld met vervolging in

de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat jouw leven, vrijheid of fysieke integriteit in jouw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. Ze werd namelijk gevraagd of je andere problemen zou hebben in Georgië omwille van je religie en hierop moest ze het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 4). Ook op basis van haar verklaringen dat je je beter voelt in België, je hier goed studeert, het hier niet uitmaakt welke religie je hebt, je hier veel vrienden hebt en het onderwijs hier beter is (NPO, p. 3-5) kan vanzelfsprekend niet worden aangenomen dat je vervolging of ernstige schade riskeert in Georgië.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 12 februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20250212.pdf) blijkt niet dat er sprake is van een situatie van groepsvolgving van moslims. Het loutere feit dat jij moslim bent is dus onvoldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. Daarenboven kan worden opgemerkt dat jouw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen melding maakten van ernstige problemen voor zichzelf of hun kinderen wegens hun geloof. Dit relativeert de ernst van de door jouw moeder aangehaalde vrees op basis van jullie geloof verder.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 3, 8 en 9 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 6, 16, 22, 28 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB CGVS), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vereiste van een passend onderzoek. Hij werpt op dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van zijn moeder in zijn naam maar 25 minuten heeft geduurd waardoor er geen sprake is van een grondig onderzoek waarbij zijn moeder de motieven van zijn vrees voor vervolging of ernstige schade kon uiteenzetten. Hij gaat op theoretische wijze in op de gedeelde bewijslast en de samenwerkingsplicht, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Na een theoretisch betoog over de geschonden geachte rechtsbepalingen en -beginselen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij wel eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, met name zijn vrees voor vervolging of ernstige schade vanwege zijn islam-religie en het feit dat hij op driejarige leeftijd Georgië heeft verlaten en zijn leven grotendeels in Europa heeft doorgebracht.

Verzoeker stelt dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten voor problemen omwille van zijn islam-religie en verwijst naar een arrest van het EHRM (*Georgian Muslim Relations e.a. t. Georgië*, 30 november 2023, 24225/19) en citeert uit een persartikel van 9 maart 2024 (*"The covert house into a mosque sparked a conflict between Orthodox and Muslims in Georgia"*, 9 maart 2024).

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Juridisch kader

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, DOC 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *"De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerder verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen."* (*Parl.St. Kamer, 2016-2017*, DOC 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Deze 'eigen feiten' in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk 'nieuwe elementen of feiten' te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO, *"Practical Guide on Subsequent Applications"*, december 2021, p. 44).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen

werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. De bestreden beslissing is, zoals reeds hoger werd aangegeven, geschraagd op artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

Op 6 november 2023 dienen de ouders van verzoeker een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige wordt ingediend. Verzoekers ouders voeren een vrees aan omwille van de tewerkstelling van verzoekers vader bij een anti-corruptie ngo, de rechtszaak die hij met deze organisatie tegen de directeur van bosbescherming had aangespannen wegens illegale boomkap en fraude en vervalsing en de hieruit voortvloeiende problemen met criminelen. Op 25 september 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan dit asielrelaas. Op 18 november 2024 dienen verzoekers ouders een beroep in bij de Raad dat bij arrest nr. 321 472 van 11 februari 2025 wordt verworpen. Dit arrest vormt een definitieve beslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2025 dient verzoeker als begeleide minderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2025 verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk en motiveert in de bestreden beslissing op basis van volgende pertinente vaststellingen terecht dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° juncto artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet:

“Uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het door jouw ouders ingediende verzoek om internationale bescherming in jouw hoofde deels berust op de motieven die door jouw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming naar voor werden gebracht (NPO, p. 4), namelijk de problemen die je vader had met de mafia in Georgië. Er dient vooreerst herhaald te worden dat inzake de verzoeken van je ouders door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en hun beroepen bij de RvV werden verworpen. De beslissingen in het kader van deze verzoeken om internationale bescherming zijn bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van jouw ouders werden genomen, wordt verwezen naar hun beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan je administratief dossier. Bijgevolg vormen dit geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Verder vormen ook de verklaringen van je moeder dat ze vrees dat je gepest zou worden in Georgië omwille van je religie en dat je in België goed studeert en hier veel vrienden hebt (NPO, p. 3-5) geen motieven die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen. Dit kan namelijk niet worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat jouw leven, vrijheid of fysieke integriteit in jouw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. Ze werd namelijk gevraagd of je andere problemen zou hebben in Georgië omwille van je religie en hierop moest ze het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 4). Ook op basis van haar verklaringen dat je je beter voelt in België, je hier goed studeert, het hier niet uitmaakt welke religie je hebt, je hier veel vrienden hebt en het onderwijs hier beter is (NPO, p. 3-5) kan vanzelfsprekend niet worden aangenomen dat je vervolging of ernstige schade riskeert in Georgië.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 12 februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20250212.pdf) blijkt niet dat er sprake is van een situatie van groepsvolgving van moslims. Het loutere feit dat jij moslim bent is dus onvoldoende om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. Daarenboven kan worden opgemerkt dat jouw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen melding maakten van ernstige problemen voor zichzelf of hun kinderen wegens hun geloof. Dit relativeert de ernst van de door jouw moeder aangehaalde vrees op basis van jullie geloof verder.*

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt

verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

4.4. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd in zijn betoog dat louter uit de korte duur van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van zijn moeder in zijn naam zou kunnen worden afgeleid dat zijn verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet zorgvuldig en passend werd onderzocht. Verzoeker toont in dit kader immers vooreerst niet aan dat en preciseert op generlei wijze welk(e) element(en) van zijn relaas of zijn verzoek om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet of onvoldoende aan bod zou(den) zijn gekomen en/of nader hadden of zouden moeten worden onderzocht. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn of zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden beslissing. Verder blijkt uit het persoonlijk onderhoud niet dat verzoekers moeder en/of haar advocaat gedurende of aan het einde van dit persoonlijk onderhoud zouden hebben verzocht om langer of nader te worden ondervraagd. Derhalve kan verzoeker heden bezwaarlijk ernstig voorhouden dat er elementen zouden zijn die omwille van de korte duur van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook middels het onderhavige verzoekschrift de kans had om de nodige toevoegingen te doen en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt.

4.5. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoeker (en zijn ouders) geen bescherming kunnen verkrijgen van hun nationale autoriteiten, beperkt hij zich tot een louter algemeen betoog.

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier, met name de “*COI Focus Georgië – Algemene situatie*” van 12 februari 2025 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofile-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

In het verzoekschrift worden geen concrete of nuttige elementen bijgebracht waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier niet (langer) correct zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet in concreto aannemelijk maakt dat hij (en zijn ouders) geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten of dat de Georgische autoriteiten onmachtig dan wel onwillig zouden zijn om hen de nodige hulp en bescherming te verlenen.

4.6. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting nog wijst op verzoekers lang verblijf in Europa en de gewijzigde veiligheidssituatie in Georgië, werpt de Raad op dat niet ingezien kan worden hoe het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in Europa heeft verbleven of hoe de algemene veiligheidssituatie in Georgië in zijn hoofde aanleiding zouden kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming. Wat betreft zijn vermeende verwestering, maakt verzoeker geenszins in concreto aannemelijk dat hij zich zou hebben afgekeerd van de Georgische samenleving, dat hij vervreemd zou zijn geraakt van zijn land van herkomst en dat zijn leven in België haaks staat op de (leef)omstandigheden aldaar, laat staan dat hij hierdoor in de problemen zou kunnen komen bij terugkeer naar Georgië. Wat betreft de gewijzigde veiligheidssituatie in Georgië geeft hij niet de minste verduidelijking hoe dit een probleem zou kunnen vormen in zijn hoofde.

4.7. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve

heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten om met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

4.8. Aangezien artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet zijn om deze reden niet dienstig.

4.9. Wat betreft het betoog van verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, waarbij hij verwijst naar artikel 24 van het Handvest en naar de artikelen 3, 6, 16, 22 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag), beaamt de Raad dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige, zoals artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux, enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In casu komt hierbij nog de vereiste dat de commissaris-generaal, conform artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, eerst moet nagaan of zij het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker al dan niet ontvankelijk kan verklaren. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, quod in casu, dient de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dan ook enkel te worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming, alsook binnen de ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Het beginsel van het 'belang van het kind' is in die zin in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Verder wijst de Raad erop dat blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en in een aangepaste behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Zo werd tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, aan zijn moeder de mogelijkheid geboden om zijn motieven uiteen te zetten. Naast zijn moeder was ook hun advocaat aanwezig bij het persoonlijk onderhoud en hadden zij de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Wat betreft de beoordeling over het beschermingsverzoek, in het kader van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker. Met het louter theoretisch betoog over het belang van het kind, zonder concreet toe te lichten hoe en waar de commissaris-generaal dan geen rekening heeft gehouden met de belangen van de minderjarige verzoeker, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de commissaris-generaal binnen haar wettelijke bevoegdheid geen rekening heeft gehouden met de belangen van het kind. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal, door in casu te oordelen dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, het hoger belang van het kind heeft miskend.

4.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat, gelet op de jonge leeftijd van verzoeker, zijn moeder op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zijn moeder de mogelijkheid de vluchtmotieven van verzoeker uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van

verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

4.12. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of een manifeste appreciatiefout kan niet worden aangenomen.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS